

psané lhůtě, počínající ode dne vyrozumění o vzdání se státního zástupce, pokud se týče ve lhůtě předepsané pro další úkon, který jest nutný ku pokračování v trestním řízení, kterážto lhůta počíná rovněž ode dne vyrozumění o uvedeném vzdání se.

Vzdal-li se státní zástupce, nastupují na jeho místo všichni ti poškození, kteří provedli úkon, jímž dávají na jevo, že přebírají trestní řízení a v něm chtějí pokračovati. Všichni tito poškození stávají se pak domini litis a přísluší jim pak všem dohromady disposiční práva v trestním řízení. A jen aby se některé úkony ode všech těchto poškozených nehromadily, přikazuje trestní řád, aby jeden z poškozených byl určen za soukromého žalobce, jemuž potom přísluší prováděti ty úkony, jež nesmí býti od ostatních poškozených hromaděny. (Srv. § 45. IV. odst., §§ 129., 276., 277., 383. III. 2. b), trp. § 31. trpn.)

Odpadne-li soukromý žalobce vzdáním se práva, nastupuje na jeho místo jiný poškozený určený dle § 44. v trestním řízení až do vynesení rozsudku, po vynesení rozsudku mají i tu, právě tak, jako když odpadne státní zástupce, všichni poškození práva dle § 383. III. 2. b trp. a 31. trpn. Provádění těchto práv není pak již omezeno jen na jednu osobu (poněvadž po vynesení rozsudku není změna v osobě soukromého žalobce více možná, jelikož funkce žalobce jest již vlastně skončena), nýbrž mohou tato práva prováděti všichni poškození odděleně každý pro svou osobu.

Dr. Jaroslav Horák:

„Intervenience“ dle § 92. civ. ř. s.

(Pokračování.)

Z toho všeho následuje, že intervenience dle § 92. je zrovna tak málo interveniencí, jako t. zv. hlavní intervenience,²⁴⁾ neboť intervenience pojmově znamená účast ve sporu jiných stran, ale ne samostatný spor třetí osoby proti jedné neb oběma stranám jiného sporu, třebaž téhož nároku se týkajícího.

Používáme-li vzdor tomu v této práci výrazu intervenience na případ § 92., činíme tak pouze vzhledem an terminologií zákona.

Převládající mínění německých procesualistů,²⁵⁾ k němuž se kloní i maďarští autoři, považuje praetendenta do sporu vstupujícího za hlavního intervenienta, jenž se liší od jiných hlavních intervenientů pouze tím, že nepodává žaloby, nýbrž uskutečňuje svůj vstup pouhým n á v r h e m neb prohlášením.

Propuštění žalovaného ze sporu není pak sprostěním žaloby, zrušením právního poměru procesního mezi dlužníkem a praetendenty, poněvadž v konečném rozsudku dlužno uložiti podlehnuvšímu praetendentovi i náklady ve prospěch žalovaného dlužníka, pokud nejde o náklady uložené již při propuštění z rozepře žalovanému. Z toho následuje, že propuštěný dlužník zůstává na dále stranou ve sporu, ale staví se jaksi stranou, nejsa povinen k činnostem procesní a jsa zbaven nebezpečí s opominutím jistého procesního úkonu jindy spojeného. Dle toho by se propuštění žalovaného ze sporu nedělo rozsudkem konečným, nýbrž mezeitímním.²⁶⁾ Vyskytuje se však také mínění, že propuštění ze sporu je konečné.

²⁴⁾ S hlediska, že při t. zv. hlavní intervenienci nejde vlastně o intervenienci vůbec, vychází patrně Hora: Čsl. civilní právo procesní, když staví hlavní intervenienci pod zvláštní pojem: procesní úpravy kolise nároků a zevně odděluje tuto partii od pojednávání o intervenienci. Hora, cit. str. 203. sq., jakož i Procesní úprava kolise nároků.

²⁵⁾ Hora, Procesní úprava kolise nároků, str. 80.

²⁶⁾ Pojem rozsudku mezeitímního je však v něm, civ. ř. s. podstatně jiný, nežli v právu rakouském a uherském. Hora, cit. str. 80., poz. 6.

Dle jiného mínění není tu hlavní intervenience, nýbrž zvláštní způsob právní sukcese, jelikož vstupem nové strany mění se i sporná otázka (obsah sporu) a to v rámci téhož řízení.

Dle Hellwiga (Lehrbuch III. 184.) má vstup hospodářský sice též účel, jako hlavní intervenience, děje se však za zvláštních podmínek a zvláštním způsobem, totiž v jediném procesu, z něhož dosavadní žalovaný vystoupil.

Weissmann konstruuje věc analogicky jako případ auctoris nominatis. Kohler považuje původního žalobce za právního nástupce dlužníka.²⁷⁾

Dle našeho svrchu vysvětleného stanoviska je intervenient dle § 92. samostatným žalobcem-nárokovatelem téhož předmětu, jako žalobce v původním sporu. Zvláštní účinky § 92. nenastanou hned jeho uplatňováním nároku žalobou proti témuž dlužníkovi, nýbrž teprve dalším zachováním se dlužníka. Následkem opovědi sporu intervenujícímu žalobci a jeho vystoupením se žalobou proti žalovanému dlužníkovi vznikne zatím jen ipso iure spojení sporů. Při tomto pojetí ovšem bude i vyřešení ostatních otázek celkem jiné.

Opověď sporu dle § 92.

V případě § 92. je opověď sporu formální akt žalovaného dlužníka téže povahy, jako opověď upravené v §§ 89. a násl. Vyplyvá to z ustanovení předcházejících § 92. a z mlčení § 92. o formě tohoto aktu. (Meszlényi, str. 151.)

Opověď sporu může se státi v každém stadiu procesu,²⁸⁾ neboť důvod k tomu trvá až do skončení sporu. Pokud se však opověď sporu a následkem toho vstup dalšího nárokovatele (intervenienta) stane opožděně a tím případně vzniknou zbytečné náklady na př. původnímu žalobci v opověděném sporu, který při již pokročilém stadiu opověděného sporu následkem vstupu třetího nárokovatele tento spor prohraje, aneb pokud takové náklady vzniknou intervenientovi ve sporu již proti žalovanému dlužníkovi s jeho strany vedeném, protože o dalším sporu opověděném dříve nevěděl, zavazuje § 92. žalovaného dlužníka k zapravení těchto nákladů, vzdor tomu, že se na svůj návrh po soudním deponování sporného obnosu ze sporu vypustil.

Opověď sporu může se státi nejen ve sporu jednom, ale v obou (případně několika různými) nárokovateli, proti témuž dlužníkovi vedených. To může mít za následek vstup různých nárokovatelů do sporů proti dlužníkovi vedených navzájem, tak že se tu žaloby navzájem, tedy i jako protižaloby, hromadí.

Opověď sporu sama o sobě nejeví na spor, v němž byla učiněna, zvláštních procesních účinků. Účinky její jsou pouze materiálněprávní.²⁹⁾

Procesuálně je opověď sporu pouze fakultativní a nemá proto zvláštních účinků procesních mimo právě případ § 92., kdy umožňuje připojení jiného sporu ke sporu již v běhu jsoucímu.

To vede k další otázce:

Může vstoupiti další nárokovatel do sporu i bez opovědi sporu?

Zajisté, že když se tak stane bez opovědi sporu, že mohou nastati účinky v § 92. upravené, za předpokladů tam uvedených.³⁰⁾ Gottl míní však, že strany nemusí souhlasiti se vstupem intervenientovým a že mu

²⁷⁾ Hora, cit. str. 80., poz. 5.

²⁸⁾ Gaár, cit. str. 78. Meszlényi, cit. str. 151. Tento považuje celý § 92. jako případ hlavní intervenience následkem opovědi sporu — jako zvláštní novou instituci uh. práva procesního. — Avšak význam § 92. neleží v opovědi sporu, nýbrž jinde.

²⁹⁾ Hora, Čsl. civilní právo procesní, str. 33.

³⁰⁾ Gottl, cit. str. 83.

pak nezůstane nic jiného, nežli hlavní intervenience. Toto mínění je potud vadné, že vstup intervenientův hlavní interveniencí není ani v jednom, ani v druhém případě. Nesouhlas stran v neopověděném sporu je zajisté možný, ale celkem irrelevantní, neboť opověď sporu nemá vlastně jiného účelu, nežli sdělití dalšímu nárokovateli, že tutéž pohledávku již někdo jiný žalobou nárokuje, za účelem, aby svůj zájem bránil a aby žalovaný dlužník, pokud existenci pohledávky samé uznává, mohl se nebezpečí odsouzení ve prospěch různých nárokovatelů vyhnouti. To však předpokládá jeho držení dle § 92. Materiální důvod osvobození dlužníka soudním deponováním dlužné pohledávky hovoří pro použití § 92. za předpokladů tam uvedených, i když se vstup do sporu stal bez opovědi sporu. Ustanovení o opovědi sporu přišlo do zákona zřejmě jen z důvodu zařazení celého § 92. do kapitoly o intervenci a pod vlivem předcházejících ustanovení o vedlejší intervenienci. Účel však tohoto ustanovení je právě uvedené formální osvobození žalovaného dlužníka (vypuštění ze sporu), pro které je vlastně forma opovědi sporu lhostejna. Je-li správným náš názor, že vstup intervenientův do sporu děje se žalobou, pak je to tím zřejmější, neboť i bez formální opovědi a bez formálního vstupu v smyslu § 92. možno je k návrhu aneb zásadní povinnosti spojití dle § 233. takto se hromadící spory a nelze nahlédnouti, proč by za dalších předpokladů § 92. nebylo možno způsobiti i účinky tam uvedené.

Z tohoto důvodu myslíme, že opověď sporu mohla by se státi i tím způsobem, že by žalovaný dlužník v jednom neb druhém ze sporů různými nárokovateli proti němu vedených, konkrétnímu žalobci oznámil (v obraně proti jeho nároku), že je již se strany jiných osob tímž nárokem napadnut. Předpis § 90. nelze tu aplikovati, protože opověď sporu dle §§ 89. násl. vztahuje se na vedlejší intervenienci, o níž tu nejde.

Při hlavní intervenienci (§§ 82., 83.) není vůbec opovědi sporu zapotřebí a v případě § 92. může se státi dle svrchu řečeného celkem nepraktickou. Nelze přece předpokládati, že by účinky § 92. mohly nastati i bez formální opovědi, když by strany v původním sporu s tím souhlasily, ale nemohly nastati, když by se strany vstupu, který se podle našeho názoru děje žalobou, nesouhlasily. Proti žalobě formální obrana, že spor nebyl opověděn, byla by jistě kuriosní. To předpokládá ovšem správnost názoru, že vstup se děje právě žalobou.

Dle toho opověď sporu v § 92. znamená jen normální případ důvodu k intervenci dle § 92., ale ne *condicionam sine que non*. Následkem toho nelze ji bráti v přísném technickém slova smyslu.

Podobného mínění zdá se býti i Kovács,³¹⁾ když uvádí, že protiví-li se žalobce (v původním sporu) vstupu třetí osoby, může soud zkoumati jen, zdali ohledně téže pohledávky jestvuje kolise několika nároků, ale že třetí nárokovatel nemusí svůj nárok učiniti pravděpodobným,³²⁾ protože rozhodnutí nároku je úlohou konečného rozsudku. Námitky původních stran mohou se dle toho vztahovati jen na otázku, je-li tu kolise několika nároků. V tom případě, že takové kolise tu není, není ovšem důvodu k vyřízení kolidujících nároků dle § 92. a proto také ne ke »vstupu« do sporu pro dalšího praetendenta.

Hlavní důvod však, proč opověď sporu dle § 92. není nezbytným předpokladem dalšího postupu dle cit. § je ten, že dlužník-žalovaný, který spor dalšímu nárokovateli opověděl, není nucen snad zachovati se následkem vstupu intervenientova dle § 92., t. j. složití pohledávku, o níž se spor vede, do soudního depositu a žádati o vypuštění ze sporu. To závisí nadále od jeho vůle. Může případně složití sporný obnos do soudního depositu a nežádati svoje vypuštění ze sporu. V těch případech nebude lze vůbec použití § 92., vzdor tomu, že intervenient na základě

³¹⁾ cit. str. 160. s citací rozh. něm. říš. soudu č. 34.403 sbírky: *Entscheidungen des Reichsgerichts in Zivilsachen*; dále: *Hanseatische Gerichtsztg.* 19., 142. (rozh. vrchního zem. soudu v Hamburku).

³²⁾ jako při vedlejší intervenienci dle § 87.

opovědi sporu se strany žalovaného dlužníka do sporu vstoupil. Spor, recte spory takto kombinované budou se musiti vyřídití dle obecných pravidel. Zdá se tedy, že opověď sporu předepsaná v první větě § 92. byla zákonodárci jen zevním popudem k zařazení § 92. do kapitoly o intervenienci a že by při vypuštění tohoto předpokladu, jehož fakultativnost by tím nebyla vyloučena, pravá povaha případu § 92. byla spíše vynikla a § byl býval správněji umístěn.

Zpravidla ovšem dlužník, když třetímu nárokovateli spor opoví, má také úmysl dle § 92. pokračovati, ale může si to rozmyslet. Něco jiného by snad bylo, kdyby dlužník napřed předmět sporu do soudního depositu složil a potom třetímu nárokovateli spor opověděl. Pak by se však dal případ posuzovati dle § 93.

Nesprávný je názor, že když byl spor dle § 92. dalšímu nárokovateli opověděn a tento do sporu vstoupí (formální žalobou), avšak dlužník se dle dalších ustanovení § 92. nezachová, intervenienci pozbuje účinnosti. Tomu by mohlo býti tak jen, když by se »vstup« do sporu děl jiným způsobem, nežli žalobou (pouhým podáním aneb prohlášením na meritorním přelíčení — jak míní min. důvody osnovy uh. civ. ř. s. a Gottl. str. 83.).

Rozdíl »vstupu« do sporu po předcházející opovědi a bez této může býti nanejvýš ten, že v prvním případě je spojení obou sporů (původního a tak zv. intervenčního) pro soud obligatorní, v druhém případě pouze fakultativní (§ 233. verbo »může«), ovšem podmínky § 233. musí býti v obou případech dány.

Vstup třetího navrhovatele (interveniencia) do sporu.

Dle slov textu § 92. zdálo by se, že třetí nárokovatel vstoupí následkem opovědi sporu se strany žalovaného dlužníka do sporu prvním nárokovatelem jako žalobcem proti žalovanému dlužníkovému vedeného. Poněvadž však tento vstup neznamená ani vedlejší intervenienci ani hlavní intervenienci, ani snad vstup dle § 93., kde lze o vstupu do sporu ve vlastním smyslu slova hovořiti, působí otázka vstupu do sporu zase obtiže. V tom shodují se autoři (zvláště Magyary, str. 266.), že spor mezi původním žalobcem a intervenientem po vypuštění dlužníka-žalovaného, vedený, je jiný spor, nežli byl spor mezi původním žalobcem a žalovaným dlužníkem.³³⁾ Můžeme tu hovořiti o sporu původním (mezi žalujícím věřitelem a žalovaným dlužníkem) a o sporu pokračujícím (mezi oběma nárokovateli), při čemž slovo pokračující nevztahuje se nikterak na původní spor, nýbrž výlučně na spor, jehož předmětem je nárok na (mezitím již) složený soudní deposit a který byl zaveden intervenientem proti původnímu žalobci o uznání práva na pohledávku uplatňovanou proti vypuštěnému dlužníkovi jako spor od původního celkem zvláštní.

Dle konstrukce postavení intervenientova ve sporu opověděném svrchu vyslovené, je ovšem možné, že k původnímu sporu připojil se i spor intervenientův oproti žalovanému dlužníkovi. Abychom tyto spory kollidující rozeznávatí mohli, nazveme tento spor intervenientův oproti žalovanému dlužníkovi sporem původním eventuálním, neboť dle našeho názoru nemusí se vždy vyskytovat, zvláště ne, když již intervenient před tím samostatným sporem nárok proti dlužníkovi uplatňoval. Tento spor bychom mohli nazývatí oproti původnímu sporu paralelním. Účinek vypuštění dlužníka ze sporu vztahuje se pouze na tyto 3 spory: původní, eventuální anebo paralelní, neboť vypuštěním dlužníka ze sporu v smyslu § 92. zaniknou všechny tyto spory, resp. dva spory tohoto druhu zpravidla se kombinující, z nichž jeden je vždy spor původní.

Interveniencí tedy vzdor textu § 92. do sporu nevstupuje, ale také se k žádnému sporu, resp. straně ve sporu nepřipojuje, neboť možnost vstupu v pravém slova smyslu aneb připojení k jedné neb druhé straně

³³⁾ Gottl, str. 83. hovoří: v případě vypuštění dlužníka, pokračují nároující věřitelé ve sporu navzájem.

není ani možné. Intervenient jako nárokovatel je materiálně právně věřitelem. Nemůže tedy vstoupiti do sporu místo dlužníka, do úlohy dlužníka, ani připojiti se na obranu jeho právního stanoviska,³⁴⁾ které přece je v konfliktu s jeho nárokem. Rovněž tak nemůže připojiti se k původnímu žalobci, když tu právě též nárok celkem aneb částečně pro sebe nárokuje.

Možnost hlavní intervenience nehodí se na případ § 92., neboť tento případ předpokládá, že žalovaný dlužník uznává existenci pohledávky, kdežto při hlavní intervenienci jedná se o to, že předmět sporu nárokují obě strany v sporu původním.³⁵⁾

Nelze tedy výraz o vstupu do sporu intervenienta dle § 92. bráti v smyslu, v jakém z jiných ustanovení kapitoly o intervenienci vyplývá.

V jaké procesní formě děje se vstup intervenientův dle § 92.?

Tu nutno především postavit se k stanovisku důvodové zprávy ministerstva spravedlnosti k § 92., dle níž vstup do sporu děje se na ústním pojednávání. V textu § 92. to řečeno není. Mohlo by se tak zajisté státi před soudem okresním (§§ 135., 138., 246.), pro řízení před soudním dvorem je však směrným předpis § 138. Zajisté však, že ani při okresním soudě vstup do sporu se strany intervenienta v písemní formě nelze zamítnouti, když zákon sám pouze ústní vstup nenařídil.

Není nutno, aby nárokovatel, jemuž byl spor opověděn, byl při sdělení opovědi sporu zároveň předvolán³⁶⁾ (neboť intervenience závisí celkem od vůle třetího nárokovatele). Vstup do sporu není vázán na žádnou lhůtu. Zákon nepředepisuje jeho formu. Když ten, jemuž byl spor opověděn, chce do sporu vstoupiti, je jeho věcí, aby se (na př. nahlédnutím do aktů) dověděl, kdy se proces bude projednávat a aby svůj vstup oznámil.³⁷⁾

Vzniká tedy otázka, protože zákon formu vstupu do sporu neuvádí, jakým způsobem se může státi, totiž zdali ve formě pouhého podání, v němž intervenient s odvoláním na opověď sporu, svůj vstup do sporu jednoduše stranám oznámí, aneb ve formě žaloby.

Odpověď na tuto otázku je dána již svrchu vylíčeným postavením intervenientovým ve sporu, ale také tou okolností, že o nároku intervenientově v smyslu § 92., odst. 2. rozhodne se patrně rozsudkem. Poukazuje k tomu text 2. odst.: že v procesu se jen mezi nárokujícími věřiteli o tom, komu právo na pohledávku patří, pokračuje, že zvítězivší straně musí býti deponovaný obnos přisouzen a že prohravší strana musí býti odsouzena také k náhradě nákladů dlužníkových. Rozsudek však předpokládá dle civ. ř. s. žalobu.³⁸⁾ Konečně to vyplývá i z toho, že když intervenien-

³⁴⁾ Gottl, cit. str. 83.: nárokovatel nepřevzme obranu žalovaného dlužníka, nýbrž pohledávku sám pro sebe nárokuje.

³⁵⁾ Min. zpráva důvodová k § 92. (cit. Kovács, Kom. str. 160.) považovala případ § 92. za hlavní intervenienci, s tím rozdílem, že vstup do sporu děje se ústně na meritorním pojednávání. (Taktéž Gottl, str. 82.) — Avšak pro toto mínění není v zákoně samém vůbec žádného podkladu.

³⁶⁾ Gottl, cit. str. 82.

³⁷⁾ ibidem. To ovšem podporuje i náš svrchu uvedený názor o zbytnosti opovědi sporu pro vstup dle § 92.

³⁸⁾ Ovšem pro uh. právo formální nelze toto pravidlo všeobecným považovati. Vyskytují se totiž případy, kdy rozhodnutí o nějaké otázce děje se bez formální žaloby. Tak na př. v kommassačním a urbářském řízení vynáší se rozsudky na pouhou žádost, vlastně návrh interestů, viz § 736. v řízení o vyhlášení za mrtvého.

Hora, cit. str. 442.: žaloba je procesní úkon, kterým se obrací žalobce na soud o ochranu svého práva proti určitému odpůrci. — Ovšem pojem a podstata žaloby není omezena na onen úkon, jež zákon žalobou zove. (Hora, ibidem, str. 64. o meritorním návrhu).

tovi spor ani nebyl opověděn, jiné možnosti nemá, nežli žalobou svůj nárok uplatňovati.

Případ § 92. liší se od hlavní intervenience tím, že žalovaný dlužník za okolností tam uvedených ze sporu vůbec vypadá, kdežto při hlavní intervenienci žalovaný se žalobcem ve sporu původním stane se spolužalovaným ve sporu intervenčním a jejich procesní společenství je nerozdílné či jednotné.³⁹⁾ Nelze tedy tvrditi, že by v případě § 92. šlo o hlavní intervenienci s pouhou formální odchylkou, že ten, komu byl spor opověděn, do procesu (původního) na ústním pojednávání vstoupí. (Gottl.) Rovněž nelze udržeti názor Gaárův, že do sporu povoláný má vlastně postavení hlavního intervenienta, ovšem že pod podmínkou, že dlužník pohledávku do soudního depositu složí a svoje vypuštění ze sporu žádá. Jinak prý nestane se nárokující intervenient stranou ve sporu a může jen v smyslu §§ 82., 83. vystoupiti jako hlavní intervenient. Kontradikce v této interpretaci je tak zřejmá, že se jí nemusíme mnoho zabývat. Intervenient, který do sporu vstoupí, nestane se stranou, když se nesplní další podmínky, jejichž nastoupení je celkem odvislé od chování dlužníkovy, ale může býti intervenientem, když jsou tu předpoklady hlavní intervenience, za kterou autor sám případ § 92. považuje!

Meszlényi považuje do sporu vstupujícího třetího nárokovatele materiálně jako hlavního intervenienta, následkem toho připouští jeho vstup do sporu v kterémkoli stadiu, tedy i v odvolacím řízení, a důsledně k tomu i opověď sporu v kterémkoliv stadiu též. — Formálně však považuje tento způsob opovědi sporu hlavnímu intervenientovi za samostatnou novou instituci uherského procesního práva. Otázku však, v jaké procesní formě má se vstup tohoto hlavního intervenienta státi, která je v zákoně otevřena bez odpovědi, vyřizuje takto: Civ. ř. s. v předcházejícím § 90. odst. 2. ohledně vedlejší intervenience předpisuje, že se má opověď státi písemně a má se též sděliti odpírcovi a že se to před okresním soudem může také dáti do jednacího protokolu. Kdyby prý zákon ohledně opovědi sporu byl jinou formu vyžadoval, byl by to výslovně předepsal, následovně právě cit. ustanovení má se analogicky upotřebiti.

Z tohoto mínění by následovalo, že i vstup do sporu intervenienta dle § 92. by se stával ve formě vedlejší intervenience.

Tato interpretace ovšem nevyřizuje otázku úplně. Lze připustiti sice, že opověď sporu děje se způsobem právě označeným (viz předchozí stať) a netřeba se tu ani odvolávat na analogii zákona, nýbrž stačí poukázati direktně na formální úpravu opovědi v § 90., který v souvislosti s § 89. platí nepochybně i pro všechny jiné případy, kde se o opovědi v technickém smyslu hovoří,⁴⁰⁾ (verbis: ten, kdo pro pohledávku je žalován, kterou pro sebe také třetí osoba nárokuje).

Jistě, že však vstup do sporu intervenienta dle § 92. není vedlejší intervenienci. O tom není ani mezi spisovateli sporu. Nemůže proto forma vstupu vedlejšího intervenienta býti beze všeho použita, i když se tu nejedná o hlavní intervenienci. Dle Meszlényiho ovšem je tu kombinace: materiálněprávně hlavní intervenience s formálně vedlejší intervenienci! Taková konstrukce zdá se nejen podivnou, ale je i protismyslovou (rozpor formy s materiálním nárokem). Je to tedy nezdařený pokus o kombinaci intervenčních předpisů na případ § 92. I z tohoto řešení však vyplývá, že nelze pro případ § 92. zkonstruovati nějakou zvláštní formu vstupu intervenientova, nýbrž že se je rozhodnouti buď pro jednu (vedlejší intervenience) aneb pro druhou (hlavní intervenience, správněji její formy žalobní).

(Pokračování.)

³⁹⁾ Hora, Čsl. civilní právo procesní, str. 208.

⁴⁰⁾ avšak, jak jsme v předchozí stati ukázali, zdá se opověď v § 92. býti širšího významu.